

stort Offer, at man paa et enkelt Punkt maa opgive en personlig, noget afvigende Mening. Jeg har i det Mindste selv fulgt dette Princip. Af Enkelthederne er der kun en, med Hensyn til hvilken jeg anser det for rigtig at udtale mig noget nærmere. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) har allerede paa det Punkt, hvortil jeg har sigtet, givet oplysende Forklaring med Hensyn til de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille). Jeg antydede allerede ved Sagens Forelæggelse, at Behandlingen af sidste Mønter var et Spørgsmaal, hvorom der kunde være forskellige Meninger. Det var med Hensyn til dette meget omtalte Punkt, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Guldmønter, som ved Slid have tabt noget af deres Vægt. Jeg tilstaa, at jeg uanset Bestemmelsen i dette Lovforslag, som jeg efter Omstændighederne har anset for rigtig at forelægge, rent personligt staaer den svenskt-norske Opfattelse noget nærmere end den, som i den danske Forretningsverden er mest fremherskende. Jeg tror ikke, at der vilde have været noget sær Betænkeligt for Lovgivningsmagten i at være bleven staaende ved den Bestemmelse, som findes i Konventionen, at Guldmønter ophøre at være lovlig Betalingsmiddel over for Statskassen, naar de ved Slid have tabt mere end 2 pCt. Jeg tror af de Grunde, der bleve fremhævede af det ærede Medlem for Kjøbenhavn, og af flere andre Grunde, som endnu kunne fremføres, at en saadan Regel ingenlunde vilde medføre nogen virkelig Vanskelighed. Det engelske System er vistnok meget misligt; det fører til, at ikke saa Guldmønter vedblive at gaa mellem Mand og Mand, som vitterlig have tabt meget af deres virkelige Vægt og som netop derfor sky at komme under Sagen; men dette er et helt andet System end det, der anbefales fra svensk og norsk Side. Det engelske System medfører, at man giver visse Mønter, der findes sig paa de farlige Steder, Dødsmarkedet. Men derved opnaas kun, at de fleste daarlige Mønter fjernes fra de Steder, hvor Sligt sker, man holder de daarlige borte fra det farlige Sted, men de blive ved at gaa mellem Mand og Mand. Det er en af de store Ulemper ved det engelske System; saalænge ikke det meget kostbarere System bliver gjenneført i England, hvorefter Staten ganske anderledes tager sig af sine Mønter, vil Ingen kunne tænke paa at slutte sig til det engelske System. Det System, som i Konventionen er optaget efter Sverrigs og Norges Begjering, søger gennem den dobbelte Passervægt at give virkelige Betryggelsesmidler, og jeg tror, at der efter Almindelighed ikke vilde møde nogen sær Betænkelighed ved at være blevet staaende herved. Men, mine Herrer! Sagen er, at der i vor Forretningsverden, i det Mindste i betydende Kredse i den, er megen Uro og Bekymring med Hensyn til dette Punkt. Det danske Publikum er derhos temmelig let frem-

met. Men selv affet herfra, ligger det i Sagens Natur, at jeg har anset det for den danske Finansministers Pligt at tage et væsentligt Hensyn til de Anskuelser, der herske i Forretningsverden og det dobbelt, naar disse Anskuelser særligt bæres af Mand, som paa en saa ihærdet Maade have arbeidet for denne Møntreformens Fremme. Dette var Grunden til, at jeg, skjøndt paa et forholdsvis sildigt Stadium — jeg skal ikke nærmere komme ind derpaa — ansaa det for nødvendigt at begjære en saadan Tillægsartikel, som man med stor Beredvillighed er gaaet ind paa, en saadan Artikel nemlig, hvorefter ethvert Rige beholder sin Ret til at paatage sig en større Forpligtelse ligeover for sine Mønter end Konventionens almindelige Regler medføre. Jeg tror nemlig heller ikke, at der ved denne Bestemmelse vil opstaa nogen sær Betænkelighed for Finanterne. Jeg anser det naturligvis for Finansministerens Pligt at opretholde Mønterne, og det er i sin Orden, at det Tab, der fremkommer ved Slid, bæres af Statskassen. Noget andet er, at man i denne Henseende kan vælge forskellige Maader og Veie; man kan her, tror jeg, vælge forskellige Veie, man kan vælge den, der med megen Styrke og Bestemthed er bleven anbefalet fra svensk-norsk Side, men for saa vidt man i Overensstemmelse med de Anskuelser, der i Danmark have gjort sig gjældende, ikke anser denne Veie for fuldstændig tilfredsstillende, kan man opstille det Princip, der er fulgt i Tydslands sidste Lovgivning. Den i Møntlovsforslaget optagne Bestemmelse om Statens Forpligtelse over for det Tab, som fremkommer ved Slid, er nemlig taget fra den tydske Rigslov af December 1871; det er et System, der saaledes ikke endnu kan siges at have staaet Erfaringens Prøve, og saa det er noget Nyt. Lad os huske dette, mine Herrer, og ikke fremstille Sagen, som om det, der i Stockholm er foreslaaet fra svensk og fra norsk Side, er saa meget svagere i sit Udgangspunkt end det, som under Forhandlingerne i Kjøbenhavn blev anset for det Rigtige. Nei, og saa dette Sidste er Noget, der endnu skal prøves ad Erfaringens Veie. Jeg har som sagt anset det for rigtig at fremhæve dette ene Punkt, hvor der har vist sig nogen Meningsforskjel, uden at jeg dog tror at burde gaa ind paa andre Enkeltheder, om hvilke Meningerne kunne have været noget forskellige; thi det ligger jo i Sagens Natur, at ved saadanne Spørgsmaal som dette, hvor der er en Mangfoldighed af Details, maa man væsentlig stole paa de Mand, som have arbejdet Sagen. Med Hensyn til rent tekniske Detailspørgsmaal maa jeg derfor udtale den Forventning, at Rigsdagens ærede Medlemmer naturligvis kunne stole paa disse Mand; jeg stiller her ikke væsentlig nogen anden Fordring til dem end den, jeg f. Ex. har anset det for rigtig at stille til mig selv.